

Kapitel 21. Den dygtige dame.

Fru Sørensen hed hun. Hun var dygtig. Hun havde et hjerte af guld, det var hendes. Helt eget. Det her guldhjerte bar hun hele sit liv, til stor glæde for sig selv og andre. Men dog havde hun en sjov side. Hun ville altid være så dygtig, gøre alt selv, bestemme alt selv, og glemte rent at også andre mennesker nær hende, kunne og ville noget. Det glemte hun, hun så dem ikke, hun hørte dem ikke. Hun ville alt selv. Hun blandede sig alle vegne, hvor der var noget at gøre. Sagde altid: "Det gør jeg" eller "Det har jeg gjort", så alle kunne høre, hvor dygtig hun havde været. Det var vigtigt for hende. Hun så heller ikke, at hun forhindrede andre i at gøre noget som helst, fordi hun havde jo allerede gjort det hele. Hun havde så travlt, at hun kunne være 3 steder på en gang inde i sit hoved. Det var for meget.

Der var også noget andet. Hun kunne blive så sur og tvær, når andre ikke gjorde det, hun havde tænkt, de skulle gøre. Hun glemte at huske, at hun havde aldrig fortalt dem, hvad de skulle gøre. Det hele var inde i hendes hoved. Det var noget værre noget, når hun skældte og smelte over de andres hoveder. Det var så grimt at høre på, mange dukkede nakken og tav, når hun skældte og smelte. Når det blev for meget, gik de bare deres vej. Det var det eneste, de kunne. At gå deres vej. Det blev hun også sur over og skældte og smelte, men de andre hørte det ikke, heldigvis, de var jo gået.

Hun gjorde det altid af et godt hjerte, ville så meget godt. Dog nogen gange, var hun helt uden for sig selv, så travlt, kan man have. Hun kunne være tre steder på en gang oppe i hovedet.

De andre trak sig væk. De ville ikke have skældud hele tiden. Hun tænkte altid på alt det, hun selv skulle gøre og ordne. Andre måtte bare gøre, som hun tænkte, mente hun. Det var det, de var der for, syntes hun.

Hun ville jo bare være så dygtig. Og det var hun også. "Jamen, jeg keder mig, når jeg ikke har travlt" sagde fru Sørensen. "Det er så sundt at kede sig," sagde hjertet og hovedet i munden på hinanden. De talte nemlig sandt. Hjertet og hovedet. Sjælen kan nå at følge med, når man keder sig. Det kan den så godt lide. Sjælen. At følge med.

Når alt blev for meget, med alt det hun ville, så rejste hun væk i en hujendes fart for at slappe af. Så slappede hun af, men måtte jo skynde sig hjem og gøre mere af alt det, hun syntes, hun måtte. For ikke at kede sig.

Om natten kunne hun ikke sove, hun tænkte på alt det, hun skulle gøre, huske og ordne de mange næste dage. Hun vred og vendte sig i sengen, og kunne ikke holde styr på alle sine tanker. Nogen gange lå hun om natten og skældte og smelte på de, der nu igen ikke havde gjort det, hun tænkte. De skulle jo have gjort sådan og sådan, som hun sagde. Det mente hun. Hun kunne ikke få det ud af sit hoved. Det kørte rundt derinde.

Det stakkels hoved.

Hendes hjerte af guld, led under alle de tanker, alt det ræs. Det kunne næsten ikke følge med, det stakkels hjerte. Om natten kunne det give sig til at banke helt vildt, og det blev ved og ved, det hjerte. Med sin banken. Det ville råbe hende op.

Hun måtte lære, at hjertet ikke kunne følge med al den travlhed.

Som om det ville fortælle hende, at nu var det hele blevet alt for meget. Det hele.

Dog hun havde en dum side, hun var så stædig, hjertet troede hun også hun kunne bestemme over.

Det er der ingen, som kan, hjertet taler nemlig sit eget sprog og lader sig ikke indordne under skælden og smelden.

Hjertet har sit eget liv. Et liv som vil fortælle os noget. Lyt til hjertet, det er klogt. Hjertet.

Der var ikke noget i vejen med hjertet, det prøvede bare at fortælle fru Sørensen, at hun må få ro i hovedet.

Så hovedet og hjertet havde sine kampe. Snart vandt hjertet, snart hovedet. Det blev ved i mange år.

En nat hjertet bankede helt vildt, sagde det højt til hendes hoved: "Vær nu sød fru Sørensen, at finde jordforbindelsen, kom ned på jorden, der hvor hjerter og alle andre kan holde ud at være. Fru Sørensen, forstå nu, hvad jeg fortæller dig."

"Det skal du ikke bestemme, du hjerte" sagde fru Sørensen, "Jeg skal jo lige have gjort dit og dat og dut, før jeg har tid at lytte til dig. Jeg har jo så travlt, så travlt. Jeg har ikke tid."

"Tid til hvad?" svarede hjertet, "har du ikke tid at lytte til mig, dit hjerte af guld, det eneste du har? vil du ikke lytte til mig, det var Sørens!! "

Når hun havde travlt, følte hun, hun var i live. Når hjertet protesterede og bankede, følte hun, at hun skulle dø.

Når der ikke ikke var noget, hun skulle gøre, så fandt hun noget ligegyldigt at skælde og smelde over, så hun igen følte, hun var i live. Dog blev hun så træt af ikke at få sovet rigtigt, ikke at finde ro, ikke at have tid, ikke at give sig tid til at sidde og se på fuglene i luften og regnormene som krøb op af græsset. Hun havde ikke tid at se dem. Hun havde så travlt.

En dejlig solskinsdag for få år siden, forstod fru Sørensen pludselig, hvad hjertet og hovedet ville fortælle hende.

Hun lyttede og fandt med tiden jordforbindelsen.

Hjertet og hovedet sagde: "Tak, fru Sørensen, fordi du gav os plads igen, vi har det så godt nu, tak for det. Nu er der ro."

Hun holdt op med at skælde og smelde på andre. Andre er nemlig, lige som de er. En masse skældud kan ikke ændre på det.

Alting ligger inden i os selv, og ikke uden for, hos de andre. Det eneste nogen i hele verden kan ændre, er sig selv.

Ikke alle de andre.

Det gavner, at se ind ad med åbent hjerte og hoved.

De får det så godt af det. Hjertet og hovedet. Alle får det godt af det, også alle dem udenoms.